

Les velles parets, l'escala a l'antiga pallissa.

i treballa a La Tèrmica del Besòs i en Joaquim casat amb la Rosa Bausà de Palau de Plegamans, que viuen a Granollers i són pares d'un nen i una nena.

Aquí acaba la història dels Turell. El Manel recorda els pares, ell morí el dos d'octubre de 1953 i la mare el 1961. Té memòria de la mort de l'àvia, ni ell ni la Maria hi anaren, eren massa petits. Eren a Can Mataporcs i d'allà els portaren a veure l'enterrament des dels col·legis. Veien com pujava, pel camí de Can Vila i Can Colom, l'únic que hi havia, a coll dels familiars i veïns.

Ara recorda i diu que, quan hi hagué carruatge d'enterrament, era guardat al Casalot, al Rieral. Allà calia anar a cercar-lo cada defunció.

— — —

LA CASA

La casa és més vella que els Turell. Ara habiten l'antiga Can Bartra, de la que el poble gairebé desconeix el nom.

El conjunt de l'edifici el formen dues cases, la gran on es viu i l'adjunta, més reduïda, on ells sempre hi han vist les dependències, corrals, quadra, galliner, o darrerament conillers, quants molts en tenien.

Quan vingueren, el Sr. Rector els deixà els quartos per compra o cens, no ho sabien. Era ja l'edifici amb les dues vivendes, que serien ruïnes, i de moment escolliren la petita, que els costaria menys d'arranjar, i allà hi visqueren anys. Mentrestant anaven acondicionant la gran, que segurament comprarien, Can Bartra. Encara darrera hi havia la caseta que passà al Pepet Turell.